

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Recorded Artists Actors Performers Ltd

Strona pozwana: Phonographic Performance (Ireland) Ltd; Minister for Jobs Enterprise and Innovation; Ireland; Attorney General

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy obowiązek dokonania przez sąd krajowy wykładni dyrektywy 2006/115 ⁽¹⁾ w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (zwanej dalej „dyrektywą”) w świetle znaczenia i celu konwencji rzymskiej ⁽²⁾ lub WPPT ⁽³⁾ ogranicza się do pojęć wyraźnie przywoływanych w dyrektywie, czy też ewentualnie obejmuje on pojęcia, które znajdują się jedynie w dwóch umowach międzynarodowych? W szczególności, w jakim zakresie art. 8 dyrektywy należy interpretować w świetle wymogu „traktowania narodowego” zgodnie z art. 4 WPPT?
- 2) Czy państwo członkowskie dysponuje uprawnieniem dyskrejonanym w zakresie ustalenia kryteriów służących określeniu, którzy artyści wykonawcy kwalifikują się jako „właściwi artyści wykonawcy” na mocy art. 8 dyrektywy? W szczególności, czy państwo członkowskie może ograniczyć prawo do odpowiedniego wynagrodzenia do okoliczności, w których (i) artystyczne wykonanie ma miejsce w państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego („EOG”) lub (ii) artyści wykonawcy mają miejsce zamieszkania lub pobytu w państwie EOG?
- 3) Jakie uprawnienie dyskrejonane przysługuje państwu członkowskiemu w odniesieniu do odpowiedzi na zastrzeżenie zgłoszone przez inną umawiającą się stronę na mocy art. 15 ust. 3 WPPT? W szczególności, czy państwo członkowskie jest zobowiązane do dokładnego odzwierciedlenia warunków zastrzeżenia złożonego przez drugą umawiającą się stronę? Czy umawiająca się strona jest zobowiązana do niestosowania zasady 30 dni przewidzianej w art. 5 konwencji rzymskiej w zakresie, w jakim może to prowadzić do sytuacji, w której producent będący stroną zgłaszającą zastrzeżenie otrzymuje wynagrodzenie na podstawie art. 15 ust. 1, w przeciwieństwie do artystów wykonawców tego nagrania? W przeciwnym razie, czy strona odpowiadająca jest uprawniona do przyznania praw obywatelom strony zgłaszającej zastrzeżenie w sposób bardziej korzystny niż strona zgłaszająca zastrzeżenie, tzn. czy strona odpowiadająca może przyznać prawa, które nie są odwzajemniane przez stronę zgłaszającą zastrzeżenie?
- 4) Czy dopuszczalne jest w każdym przypadku ograniczenie prawa do odpowiedniego wynagrodzenia do producentów nagrań dźwiękowych, tj. odmowa przyznania prawa artystom wykonawcom, których artystyczne wykonania zostały utrwalone w tych nagraniach dźwiękowych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 376, s. 28.

⁽²⁾ Międzynarodowa konwencja o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych (1961).

⁽³⁾ Traktat WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach z 1996 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 2 kwietnia 2019 r. — Sportingbet PLC, Internet Opportunity Entertainment Ltd/Santa Casa da Misericórdia de Lisboa, Sporting Club de Braga, Sporting Club de Braga — Futebol, SAD

(Sprawa C-275/19)

(2019/C 206/39)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sportingbet PLC, Internet Opportunity Entertainment Ltd

Strona pozwana: Santa Casa da Misericórdia de Lisboa, Sporting Club de Braga, Sporting Club de Braga — Futebol, SAD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ponieważ państwo portugalskie nie poinformowało Komisji Europejskiej o przepisach technicznych znajdujących się w Decreto-Lei n.º 442/89, de 2 de dezembro (dekrecie z mocą ustawy nr 442/89 z dnia 2 grudnia), tym samym przepisy te, a szczególnie [...] art. 3 (we wskazanych brzmieniach) i art. 9, nie mają zastosowania, a na brak takiego zastosowania mogą powoływać się jednostki?
- 2) Czy ponieważ państwo portugalskie nie poinformowało Komisji Europejskiej o przepisach technicznych znajdujących się w Decreto-Lei n.º 282/2003, de 8 de novembro (dekrecie z mocą ustawy nr 282/2003 z dnia 8 listopada), tym samym przepisy te, a w szczególności art. 2 i 3, nie powinny mieć zastosowania do usługodawców w Portugalii?

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-276/19)

(2019/C 206/40)

Język postępowania: angielski

Strona

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.X.P. Lewis i J. Jokubauskaitė, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie nowych środków upraszczających, rozszerzających zerową stawkę oraz wyjątek względem podstawowego wymogu prowadzenia ewidencji VAT, przewidzianych w pierwotnym tekście Terminal Markets Order 1973, bez zwrócenia się do Komisji w celu uzyskania zezwolenia Rady, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 395 ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej („dyrektywy VAT”);
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.